

[Arne Christiansen.]

andre erhverv eller befolkningsgrupper. Følgelig bliver der efter Kommissionens forudsætninger heller ikke noget som helst tilovers til fordeling til disse andre befolkningsgrupper.

Det er glædeligt at notere hr. Ivar Nør-gaards interesse for prisudviklingen på landbrugsområdet, men den ville have fået mere konstruktiv sigte, om han med den vægt, som jo må tillægges den tidligere rådsfor-mands ord, ville gå i brechen for en prisju-stering, der mere effektivt end kommissions-forslaget sikrer dansk landbrug sådanne vil-kår, at erhvervet kan forstærke sit bidrag til den samlede eksportindtjening.

Det kunne han gøre ved at støtte de be-stræbelser for at opnå større opadgående prisjusteringer, som landbrugsorganisatio-nerne har udfoldet gennem COPA. Derved ville han ikke blot styrke den danske beta-lingsbalance og valutastilling, men han kunne også bidrage til at sikre dansk land-brug den merindtjening, der er den første forudsætning for en seriøs diskussion om, hvem merindtjeningen i den sidste ende skal tilfalde.

Jeg skal herefter vende mig fra den hjem-lige situation, 1 år efter Danmarks indtræ-den, til EF-situationen i dag. Jeg kan her ikke lade være med at dvæle ved det para-doksale i, at nogle EF-modstandere gør et stort nummer ud af, at nogle lande optræder nationalegoistisk, når disse modstandere principielt er imod et vidtgående samar-bejde på alle områder. Tror de i øvrigt, at den nationalegoistiske optræden ville have været af mere beskedent omfang, hvis EF ikke havde eksisteret?

I den aktuelle energikrise kan vi som fremholdt af udenrigsministeren kun vinde ved samarbejde. Svækkes Europa, sækker vi agterud. Mon ikke også det er sådanne tan-ker, der hos Frankrigs og Italiens kommuni-ster har skabt en konstruktiv vilje til at nå de bedst mulige resultater inden for de rammer, der er lagt af de ni landes befolk-ninger?

Alle, der ikke ønsker verden opdelt i to supermagtsfærer, burde også tage bestik af Kinas holdning til De europæiske Fællesska-ber. Også afrikanske og arabiske politikere har på det seneste tilkendegivet deres stærkt voksende interesse i, at Europa sid-

der med ved forhandlingsbordene. Jeg må minde om Sudans udenrigsministers stærke appel i tv i forbindelse med topmødet i København.

Jeg vil gerne rejse det spørgsmål, om dette ikke gør indtryk på dem, som ønsker at støtte udviklingslandene, men ikke et samarbejdende Europa, for det gør i hvert fald indtryk på os, som ønsker at være med til at tage udfordringerne op, til at tage begge udfordringer op.

Må jeg til slut sige, at det kun kan beklages, at det ikke er lykkedes at fastholde terminerne for gennemførelsen af det økono-miske og valutariske samarbejde. Danmarks forbliven i dette sammen med Tyskland og Benelux og med Norges og Sveriges delta-gelse udefra er imidlertid ikke blot en nød-vendighed, men det er også for os selv og for andre en inspiration for på ny at udvide samarbejdet, når de 6 måneder med den flydende franc er forløbet. Det bør vi ar-bejde for.

Sideløbende hermed, men uden at lade det overskygge af de påtrængende aktuelle problemer, må vi så i de enkelte lande og inden for Fællesskaberne drøfte, hvilket indhold vi yderligere ønsker at give det samarbejde, som skal omfattes af det ikke nærmere definerede begreb „union“. Vi må vide, hvad vi stræber imod for at kunne tage stilling. Det er derfor forkert kun at bidrage til debatten med skræmmebilleder ofte skabt på baggrund af løsrevne citater for ikke at sige fri fantasi.

Hvorfor ikke erkende, at indholdet af en union for det første i hvert fald må være det samarbejde, som allerede er udviklet, eller som er ved at udvikle sig på de områder, Romtraktaten omfatter?

For det andet må dernæst indgå resolutio-ner og handlingsprogrammer i overensstem-melse med Romtraktatens generelle målsæt-ning.

Endelig kommer som det tredje det mere langsigtede mål: et politisk samarbejde gen-nem styrkelse af EFs institutioner. Dette samarbejde er jo ikke i dag præciseret, og det er jo ikke engang til bunds debatteret.

Jeg nævner dette, fordi vi ønsker, at Danmark med det livssyn og de demokrati-ske og parlamentariske kvaliteter og traditi-oner, vi står for, skal være med til at præge udviklingen i det europæiske samarbejde i